

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 17ης Ιουνίου 2008*

Στην υπόθεση Τ-420/03,

El Corte Inglés, SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Rivas Zurdo και E. López Leiva, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον I. De Medrano Caballero,

καθού,

αντίδικοι κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνοντες ενώπιον του Πρωτοδικείου:

José Matías Abril Sánchez και **Pedro Ricote Saugar**, κάτοικοι Μαδρίτης, εκπροσωπούμενοι από τον J. M. Iglesias Mongraná, δικηγόρο,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

με αντικείμενο προσφυγή κατά της απόφασης του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 1ης Οκτωβρίου 2003 (υπόθεση R 88/2003-2), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της El Corte Inglés, SA και των J. M. Abril Sánchez και P. Ricote Saugar,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από την I. Wiszniewska-Białecka (εισηγήτρια), προεδρεύουσα, και τους E. Moavero Milanesi και N. Wahl, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Δεκεμβρίου 2003,

το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Απριλίου 2004,

το απαντητικό υπόμνημα των παρεμβαίνόντων, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Απριλίου 2004,

την αιτηθείσα από το Πρωτοδικείο στις 30 Σεπτεμβρίου 2004 προσκόμιση εγγράφου εκ μέρους των παρεμβαίνόντων,

τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν η προσφεύγουσα και το ΓΕΕΑ στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Δεκεμβρίου και στις 25 Νοεμβρίου 2004,

την από 4 Ιουλίου 2005 γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου προς τους διαδίκους,

τις παρατηρήσεις που οι διάδικοι κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Ιουλίου, στις 3 Αυγούστου και στις 16 Σεπτεμβρίου 2005,

την από 13 Οκτωβρίου 2005 διάταξη περί αναστολής εκτελέσεως,

την από 13 Μαρτίου 2007 γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου προς τους διαδίκους,

τις παρατηρήσεις που οι διάδικοι κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαρτίου 2007, στις 28 Μαρτίου 2007 και στις 12 Απριλίου 2007,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 19ης Σεπτεμβρίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 3 Μαΐου 1999, οι παρεμβαίνοντες, J. M. Abril Sánchez και P. Ricote Saugar, υπέβαλαν στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος, δυνάμει του κανονισμού 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί. Η αίτηση αυτή είχε συνταχθεί στην ισπανική γλώσσα.
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το κάτωθι εικονιστικό σημείο:

- 3 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 38 και 41 του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, σχετικά με τη διεθνή κατάταξη των προϊόντων και των υπηρεσιών για την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί (στο εξής: Διακανονισμός της Νίκαιας), και αντιστοιχούν στην εξής περιγραφή:

— κλάση 38: «Τηλεπικοινωνίες· υπηρεσίες ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων· εκπομπή και διάδοση ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων»·

— κλάση 41: «Υπηρεσίες εκπαίδευσης και κατάρτισης, ψυχαγωγικές δραστηριότητες· πολιτιστικές δραστηριότητες· κινηματογραφικά στούντιο, στούντιο εγγραφών· ενοικίαση συσκευών βίντεο· διοργάνωση διαγωνισμών (ψυχαγωγία)· συρραφή (μοντάζ) τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων· υπηρεσίες παραγωγής ταινιών»·

4 Η αίτηση καταχωρίσεως δημοσιεύτηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 95/99, της 29ης Νοεμβρίου 1999.

5 Στις 18 Φεβρουαρίου 2000, η ισπανική εταιρία El Corte Inglés (στο εξής: προσφεύγουσα) άσκησε ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του επίδικου σήματος για όλες τις υπηρεσίες τις οποίες αφορούσε αυτή η αίτηση.

6 Η γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής ήταν η αγγλική.

7 Η ανακοπή στηρίχθηκε στα ακόλουθα προγενέστερα δικαιώματα:

— στα κάτωθι εικονιστικά σήματα, τα οποία αποτέλεσαν το αντικείμενο των υπ' αριθ. 2 163 613 (για τις υπηρεσίες «τηλεπικοινωνίες» της κλάσεως 38) και 2 163 616 (για τις υπηρεσίες «εκπαίδευση και ψυχαγωγία» της κλάσεως 41) ισπανικών καταχωρίσεων, κατόπιν αιτήσεως της 22ας Μαΐου 1998, και των υπ' αριθ. 2 035 514 (για τα προϊόντα «ενδύματα, υποδήματα, είδη πιλοποιίας» της κλάσεως 25), 2 035 507 (για τα προϊόντα «συσκευές και συστήματα φωτισμού, θέρμανσης, παραγωγής ατμού, μαγειρέματος, ψύξης, αποξήρανσης, αερισμού, υδροδότησης και εγκαταστάσεις υγιεινής, συμπεριλαμβανομένων των συστημάτων διανομής, επεξεργασίας, καθαρισμού και φιλτραρίσματος νερού» της κλάσεως 11), 2 035 505 (για τα προϊόντα «χειροκίνητα εργαλεία και μηχανήματα χειρός· όργανα κοπής, πιρουνία και κουτάλια· αιχμηρά όπλα· ξυράφια» της

κλάσεως 8) και 2 035 508 έως 2 035 513 ισπανικών καταχωρίσεων, κατόπιν αιτήσεως της 19ης Ιουνίου 1996:

- στα κάτωθι εικονιστικά σήματα, τα οποία αποτέλεσαν το αντικείμενο των υπ' αριθ. 1 236 024 (για τα προϊόντα «είδη ενδύσεως για άνδρες, γυναίκες και παιδιά· υποδήματα» της κλάσεως 25) και 1 236 025 [για τα προϊόντα «είδη γυμναστικής και αθλητισμού (εξαιρουμένων των ενδυμάτων και των υποδημάτων)· παιχνίδια και αθύρματα» της κλάσεως 28] ισπανικών καταχωρίσεων, κατόπιν αιτήσεως της 23ης Φεβρουαρίου 1988, και της υπ' αριθ. 1 282 250 (για τα προϊόντα «δέρμα και απομμήσεις· δέρματος, είδη από αυτά τα υλικά μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· δέρματα ζώων· κιβώτια και βαλίτσες ταξιδιού· ομπρέλες, αλεξήλια και ράβδοι περιπάτου· μαστίγια, ιπποσκευές και είδη σελοποιίας» της κλάσεως 18) ισπανικής καταχωρίσεως, κατόπιν αιτήσεως της 3ης Νοεμβρίου 1988:

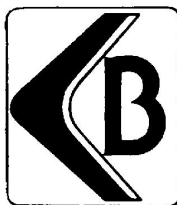

- στο λεκτικό σήμα BOOMERANG, το οποίο αποτέλεσε το αντικείμενο της υπ' αριθ. 456 466 (για τα προϊόντα «όλα τα είδη ενδύσεως για άνδρες, γυναίκες και παιδιά, μαντίλια, πετσέτες, λευκά είδη, σεντόνια, κλινσοκεπάσματα και τραπεζομάντιλα» των κλάσεων 24 και 25) ισπανικής καταχωρίσεως, κατόπιν αιτήσεως της 25ης Σεπτεμβρίου 1964·
- στα κάτωθι εικονιστικά σήματα, τα οποία αποτέλεσαν το αντικείμενο της υπ' αριθ. 2 227 732 ισπανικής καταχωρίσεως, κατόπιν αιτήσεως της 16ης Απριλίου

1999, και των υπ' αριθ. 2 227 731 [για τα προϊόντα «χαρτί, χαρτόνι και είδη από αυτά τα υλικά μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· έντυπο υλικό· εφημερίδες και περιοδικά, βιβλία· υλικό βιβλιοδεσίας, φωτογραφίες· είδη χαρτοπωλείου· κολλώδεις ύλες (για χαρτικά)· υλικά για καλλιτέχνες· χρωστικές (πινέλα)· γραφομηχανές και είδη γραφείου (εκτός των επίπλων)· παιδαγωγικό ή εκπαιδευτικό υλικό (εκτός συσκευών)· παιγνιόχαρτα· τυπογραφικά στοιχεία και στερεότυπα (κλισέ)» της κλάσεως 16] και 2 227 734 αιτήσεων καταχώρισεως που κατατέθηκαν στην Ισπανία στις 16 Απριλίου 1999:

- στο κάτωθι εικονιστικό σήμα, το οποίο αποτέλεσε το αντικείμενο της υπ' αριθ. 1 494 568 καταχώρισεως στο Ηνωμένο Βασίλειο (για τα προϊόντα «κοστούμια και ταγέρ, παλτό, αδιάβροχα, πανταλόνια, φούστες, κοντά πανταλόνια, κοντομάνικα μπλουζάκια, πλεκτές μπλούζες, πουλόβερ, σακάκια, κολεγιακές μπλούζες (φούτερ), κάλτσες, εσάρπες και φουλάρια, γάντια, σκούφοι, περικάρπια· υποδήματα, παντόφλες, μπότες, αθλητικά παπούτσια [...]» της κλάσεως 25), κατόπιν αιτήσεως της 18ης Μαρτίου 1992:

- στα κάτωθι εικονιστικά σήματα, τα οποία τα οποία αποτέλεσαν το αντικείμενο των υπ' αριθ. 153 228 καταχώρισεως στην Ιρλανδία (για τα προϊόντα «είδη ενδύσεως, πιλοποιίας και υποδηματοποιίας [...]» της κλάσεως 25), κατόπιν αιτήσεως της 13ης Μαρτίου 1992, και της υπ' αριθ. 109 387 καταχώρισεως στην Ελλάδα

(για τα προϊόντα «ενδύματα, στα οποία περιλαμβάνονται μπότες και παντόφλες» της κλάσεως 25), κατόπιν αιτήσεως της 16ης Μαρτίου 1992:

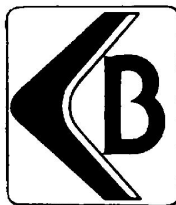
στο κάτωθι εικονιστικό σήμα, το οποίο αποτέλεσε το αντικείμενο της υπ' αριθ. 448 514 αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος που κατατέθηκε στις 3 Φεβρουαρίου 1997 για διάφορα προϊόντα των κλάσεων 3, 18 και 25:

στα κάτωθι εικονιστικά σήματα, τα οποία είναι παγκοίμως γνωστά, κατά την έννοια του άρθρου 6α της Συμβάσεως των Παρισίων, της 20ής Μαρτίου 1883, περί προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί (στο εξής: Σύμβαση των Παρισίων), στην Ισπανία, στην Ιρλανδία, στην Ελλάδα και στο Ηνωμένο Βασίλειο και καλύπτουν όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στις κλάσεις 18, 25, 38 και 41:

- 8 Προς στήριξη της ανακοπής προβλήθηκαν οι λόγοι στους οποίους αναφέρεται το άρθρο 8, παράγραφοι 1, στοιχεία α' και β', και 5, του κανονισμού 40/94.
- 9 Με τηλεομοιοτυπία της 20ής Μαρτίου 2000, το ΓΕΕΑ ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δεν είχε προσδιορίσει ορθώς όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από τα προγενέστερα δικαιώματά της. Κατόπιν τούτου, της έταξε προθεσμία δύο μηνών προς άρση αυτής της παρατυπία.
- 10 Με το από 21 Μαρτίου 2000 έγγραφό της προς το ΓΕΕΑ, η προσφεύγουσα προσδιόρισε, στην αγγλική γλώσσα, τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από τις υπ' αριθ. 2 035 505, 2 035 507, 2 035 514, 456 466, 1 236 024, 1 236 025, 1 282 250, 2 227 731, 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικές καταχωρίσεις, από την υπ' αριθ. 109 387 ελληνική καταχώριση, από την υπ' αριθ. 1 494 568 καταχώριση στο Ηνωμένο Βασίλειο και από την υπ' αριθ. 153 228 ιρλανδική καταχώριση.

- 11 Επιπλέον, η προσφεύγουσα επισύναψε σε αυτό το έγγραφο τα εξής: αντίγραφα των πιστοποιητικών καταχωρίσεως ή ανανεώσεως της ισχύος των υπ' αριθ. 2 035 505, 2 035 507, 2 035 514, 1 236 024, 1 236 025 και 1 282 250 ισπανικών σημάτων στην ισπανική γλώσσα, καθώς και μεταφράσεις τους στην αγγλική· αντίγραφο, αφενός, της υπ' αριθ. 456 466 αιτήσεως καταχωρίσεως ισπανικού σήματος και, αφετέρου, μιας πράξεως περί μεταβίβασεως στην προσφεύγουσα του δικαιώματος επί του οικείου σήματος, καθώς και μεταφράσεις τους στην αγγλική· αντίγραφο του εντύπου της αιτήσεως καταχωρίσεως του υπ' αριθ. 2 227 731 ισπανικού σήματος, καθώς και μετάφρασή του στην αγγλική· αντίγραφο των πιστοποιητικών καταχωρίσεως του υπ' αριθ. 1 494 568 σήματος στο Ηνωμένο Βασίλειο και του υπ' αριθ. 153 228 ιρλανδικού σήματος, αμφότερα στην αγγλική γλώσσα· αντίγραφο της δεύτερης σελίδας του πιστοποιητικού καταχωρίσεως του υπ' αριθ. 109 387 ελληνικού σήματος, συνοδευόμενο από μετάφραση του πλήρους κειμένου του πιστοποιητικού στην αγγλική γλώσσα· αντίγραφα των εντύπων των υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 αιτήσεων καταχωρίσεως ισπανικού σήματος, που περιέχουν μνεία των υπηρεσιών για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση στην ισπανική γλώσσα, καθώς και αντίγραφα των οικείων εθνικών αποφάσεων περί καταχωρίσεως, οι οποίες παραπέμπουν στις κλάσεις 38 και 41, χωρίς να περιγράφουν τις υπηρεσίες τις οποίες αφορούν οι αντίστοιχες καταχωρίσεις, συνοδευόμενα από μεταφράσεις τους στην αγγλική γλώσσα.
- 12 Με τηλεομοιοτυπία της 7ης Αυγούστου 2000, το ΓΕΕΑ ενημέρωσε την προσφεύγουσα, αφενός, ότι δεν επρόκειτο να λάβει υπόψη τις υπ' αριθ. 2 035 508 έως 2 035 513, 2 227 732 και 2 227 734 ισπανικές καταχωρίσεις, δεδομένου ότι δεν είχαν προσδιορισθεί στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής τα προϊόντα και οι υπηρεσίες που καλύπτονταν από αυτές τις καταχωρίσεις και, αφετέρου, ότι η προθεσμία για την επίκληση πραγματικών περιστατικών, την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων και την υποβολή παρατηρήσεων προς στήριξη της ανακοπής της έληγε στις 17 Δεκεμβρίου 2000. Το ΓΕΕΑ διευκρίνισε επίσης, με αυτή την τηλεομοιοτυπία, ότι όλα τα έγγραφα έπρεπε να προσκομιστούν στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής ή να συνοδεύονται από μετάφραση, την οποία η προσφεύγουσα όφειλε, εξάλλου, να προσκομίσει και για κάθε άλλο έγγραφο το οποίο περιλήφθηκε στο φάκελο και δεν είχε συνταχθεί σε αυτή τη γλώσσα. Τέλος, το ΓΕΕΑ επισήμανε ότι δεν επρόκειτο να λάβει υπόψη ούτε τα έγγραφα που δεν θα ήταν μεταφρασμένα στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής ούτε τις μεταφράσεις που θα προσκομιζόνταν χωρίς αντίγραφο του πρωτοτύπου.
- 13 Η τηλεομοιοτυπία αυτή συνοδευόταν από επεξηγηματικό σημείωμα υπό τον τίτλο «Στοιχεία προς απόδειξη», σύμφωνα με το οποίο έπρεπε να προσκομιστούν όλα τα τυπικά και ουσιαστικά στοιχεία που αφορούσαν τα προγενέστερα δικαιώματα και, ειδικότερα, να προκύπτουν τα εξής: η εκδούσα αρχή, τα καλυπτόμενα από την καταχώριση προϊόντα και υπηρεσίες, η ημερομηνία καταχωρίσεως και ο δικαιούχος των οικείων σημείων. Με το σημείωμα αυτό διευκρινιζόταν επίσης ότι καθένα από τα έγγραφα που θα προσκομιζόταν έπρεπε να μεταφρασθεί στο σύνολό του, περιλαμβανομένων και των τμημάτων που έχουν τυποποιημένη διατύπωση.
- 14 Στις 3 Οκτωβρίου 2000, οι παρεμβαίνοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους προς αντίκρουση της ανακοπής και περιόρισαν τις υπηρεσίες για τις οποίες ζητούν την κατα-

χώριση του σήματος Boomerang^{TV} σε ορισμένες μόνον υπηρεσίες που εμπίπτουν στην κλάση 41 και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «κινηματογραφικά στούντιο και στούντιο εγγραφών· ενοικίαση συσκευών βίντεο· διοργάνωση διαγωνισμών (ψυχαγωγία)· συρραφή (μοντάζ) τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων· υπηρεσίες παραγωγής ταινιών».

- 15 Με τηλεομοιοτυπία της 20ής Νοεμβρίου 2000, το ΓΕΕΑ ενημέρωσε σχετικώς την προσφεύγουσα, της ζήτησε να διευκρινίσει αν εμμένει στην ανακοπή που άσκησε, και παρέτεινε έως τις 20 Ιανουαρίου 2001 την προθεσμία την οποία έταξε με την από 7 Αυγούστου 2000 τηλεομοιοτυπία του.
- 16 Με τηλεομοιοτυπία της 19ης Ιανουαρίου 2001, η προσφεύγουσα ενημέρωσε το ΓΕΕΑ ότι εμμένει στην ανακοπή, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι παρά τον περιορισμό των υπηρεσιών για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως με το υπ' αριθ. 2 163 616 σήμα της. Η προσφεύγουσα διαβίβασε επίσης ορισμένα έγγραφα προκειμένου να αποδείξει ότι τα προγενέστερα σήματά της χαίρουν φήμης. Την ίδια ημέρα, οι παρεμβαίνοντες κατέθεσαν νέες παρατηρήσεις, ισχυριζόμενοι, μεταξύ άλλων, ότι η προσφεύγουσα δεν είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία περί της χρήσεως των προγενέστερων δικαιωμάτων της.
- 17 Το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή με την από 29 Νοεμβρίου 2002 απόφασή του. Διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κατάλογο των προϊόντων και των υπηρεσιών που καλύπτονταν από τις υπ' αριθ. 2 035 508 έως 2 035 513, 2 227 732 και 2 227 734 ισπανικές καταχωρίσεις, μολονότι κλήθηκε να παράσχει αυτά τα στοιχεία, και, κατόπιν τούτου, αποφάνθηκε ότι η ανακοπή ήταν απαράδεκτη κατά το μέτρο που στηριζόταν στα σήματα αυτά. Επιπλέον, έκρινε ότι η ανακοπή ήταν αβάσιμη κατά το μέτρο που στηριζόταν στα υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616, 456 466 και 109 387 προγενέστερα σήματα, καθόσον δεν είχε προσκομισθεί κανένα αποδεικτικό στοιχείο από το οποίο να προκύπτει η ύπαρξη των σημάτων αυτών. Συγκεκριμένα, το τμήμα ανακοπών επισήμανε ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε ούτε μετάφραση στην αγγλική γλώσσα των εντύπων των αιτήσεων καταχωρίσεως των υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικών σημάτων —οπότε τα στοιχεία που αφορούν την εκδούσα αρχή, τον δικαιούχο των καταχωρισθέντων σημάτων, την ημερομηνία καταθέσεως και τον αριθμό πρωτοκόλλου των αιτήσεων καταχωρίσεως, καθώς και τις υπηρεσίες που καλύπτονται από αυτές τις καταχωρίσεις δεν υπήρχαν μεταφρασμένα στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής— ούτε κάποιο επίσημο έγγραφο από το οποίο να προκύπτει η ημερομηνία καταχωρίσεως ή ενάρξεως της ισχύος του υπ' αριθ. 456 466 ισπανικού σήματος, ούτε κάποιο επίσημο έγγραφο το οποίο να περιέχει πληροφορίες σχετικές με τον δικαιούχο του υπ' αριθ. 109 387 ελληνικού σήματος, την ημερομηνία υποβολής της οικείας αιτήσεως και την ημερομηνία καταχωρίσεως, καθώς και τα καλυπτόμενα από την εν λόγω καταχώριση προϊόντα, ή να απεικονίζει το επίμαχο σήμα.

- 18 Επιπλέον, το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε προσκομίσει επαρκή στοιχεία προς απόδειξη της υπάρξεως των κατά την έννοια του άρθρου 6 της Συμβάσεως των Παρισίων παγκοίως γνωστών στην Ισπανία, στην Ιρλανδία, στην Ελλάδα και στο Ηνωμένο Βασίλειο σημάτων της και ότι, κατά το μέτρο αυτό, η ανακοπή ήταν επίσης αβάσιμη.
- 19 Τέλος, το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', και του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, επειδή, μεταξύ άλλων, τα μεν προγενέστερα δικαιώματα για τα οποία η προσφεύγουσα προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία (οι υπ' αριθ. 2 035 505, 2 035 507, 2 035 514, 1 236 024, 1 236 025, 1 282 250 και 2 227 731 ισπανικές καταχωρίσεις, η υπ' αριθ. 1 494 568 καταχώριση στο Ηνωμένο Βασίλειο, η υπ' αριθ. 153 228 ιρλανδική καταχώριση και η υπ' αριθ. 448 514 αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος) αφορούν προϊόντα και υπηρεσίες που δεν ομοιάζουν με εκείνα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος Boomerang^{TV}, τα δε προσκομισθέντα στοιχεία δεν ήταν επαρκή για να αποδείξουν ότι τα προγενέστερα σήματα χείρου φήμης.
- 20 Στις 24 Ιανουαρίου 2003, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του ΓΕΕΑ προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Η προσφεύγουσα επισύναψε στο υπόμνημα με το οποίο εξέθετε τους λόγους της προσφυγής, αφενός, αποσπάσματα από τη βάση δεδομένων Sitadex του Oficina Española de Patentes y Marcas (Ισπανικού Γραφείου Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας και Σημάτων, στο εξής: ΙΓΔΕΣ), τα οποία αφορούσαν τις υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 ισπανικές της καταχωρίσεις και την υπ' αριθ. 2 184 868 ισπανική καταχώριση των παρεμβαινόντων, συνοδευόμενα από μεταφράσεις τους στην αγγλική, και, αφετέρου, ένα δημοσιευθέν στον Τύπο άρθρο σχετικό με το εύρος και την ποικιλία των εμπορικών της δραστηριοτήτων στην Ισπανία.
- 21 Με απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2003 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή. Πρώτον, το τμήμα προσφυγών απέρριψε ως απαράδεκτα, από απόψεως τόσο της πρακτικής που ακολουθεί το ίδιο κατά τη λήψη των αποφάσεών του όσο και της νομολογίας του Πρωτοδικείου, τα έγγραφα που η προσφεύγουσα προσκόμισε το πρώτον ενώπιόν του, επισυνάπτοντάς τα, ως παράρτημα, στο υπόμνημα με το οποίο εξέθετε τους λόγους της προσφυγής. Δεύτερον, επιβεβαίωσε την εκτίμηση του τμήματος ανακοπών ότι η ανακοπή ήταν απαράδεκτη κατά το μέτρο που στηριζόταν στις υπ' αριθ. 2 035 508 έως 2 035 513, 2 227 732 και 2 227 734 ισπανικές καταχωρίσεις, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχειρήμα που να αναιρεί τη διαπίστωση ότι δεν προσδιόρισε τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από αυτές τις καταχωρίσεις. Τρίτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι το τμήμα ανακοπών μπορούσε, δυνάμει των κανόνων 16, παράγραφοι 1 έως 3, 17,

παράγραφος 2, και 20, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1), όπως ίσχυαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, να απορρίψει την ανακοπή, καθόσον η προσφεύγουσα δεν είχε προσκομίσει τα αναγκαία προς απόδειξη των δικαιωμάτων της επί των υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικών σημάτων έγγραφα στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής. Τέταρτον, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών κατά το μέτρο που αυτό έκρινε, αφενός, ότι δεν προσκομίστηκαν αποδεικτικά στοιχεία της υπάρξεως της υπ' αριθ. 109 387 ελληνικής καταχωρίσεως και της υπ' αριθ. 456 466 ισπανικής καταχωρίσεως, εφόσον η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα περί του αντιθέτου και, αφετέρου, ότι τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν αρκούσαν για να αποδείξουν ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες παρέχεται προστασία σε παγκοίμως γνωστά σήματα κατά την έννοια του άρθρου 6α της Συμβάσεως των Παρισίων, εφόσον η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα περί του αντιθέτου.

- 22 Επομένως, το τμήμα προσφυγών εξέτασε την ανακοπή στηριζόμενο αποκλειστικώς και μόνο στις υπ' αριθ. 2 035 505, 2 035 507, 2 035 514, 1 236 024, 1 236 025, 1 282 250 και 2 227 731 ισπανικές καταχωρίσεις, στην υπ' αριθ. 1 494 568 καταχώριση στο Ηνωμένο Βασίλειο, στην υπ' αριθ. 153 228 ιρλανδική καταχώριση και στην υπ' αριθ. 448 514 αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Το τμήμα προσφυγών, αφού απέκλεισε το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94, για τον λόγο ότι κανένα από τα προγενέστερα σήματα δεν ήταν πανομοιότυπο με το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, καθόσον τα προϊόντα που καλύπτονταν από τις προγενέστερες αυτές καταχωρίσεις δεν ομοίαζαν με τις υπηρεσίες που αφορούσε η επίμαχη εν προκειμένω αίτηση καταχωρίσεως. Τέλος, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε την εκτίμηση του τμήματος ανακοπών ότι το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 δεν μπορεί να εφαρμοσθεί, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι τα περιέχοντα το λεκτικό στοιχείο «boomerang» σήματά της χαίρουν φήμης.

Αιτήματα των διαδίκων

- 23 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να απορρίψει την αίτηση καταχώρισεως του σήματος Boomerang^{TV} και

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ και τους παρεμβαίνοντες στα δικαστικά έξοδα.

24 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να λάβει υπόψη του νέα αποδεικτικά στοιχεία.

25 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή και

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

26 Οι παρεμβαίνοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να επιβεβαιώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

- να δεχθεί την καταχώριση του σήματος Boomerang^{TM} για τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην κλάση 41 και
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

27 Με την από 22 Μαρτίου 2007 απάντησή τους στη γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου, με την οποία οι διάδικοι κλήθηκαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των συνεπειών που θα μπορούσε να έχει για την υπό κρίση υπόθεση η απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul (Συλλογή 2007, σ. I-2213), οι παρεμβαίνοντες διευκρίνισαν ότι οι υπηρεσίες τις οποίες αφορά η αίτησή τους καταχωρίσεως μπορούν να περιοριστούν στις ακόλουθες: «κινηματογραφικά στούντιο και στούντιο εγγραφών· διοργάνωση τηλεοπτικών διαγωνισμών· παραγωγή ταινιών». Οι παρεμβαίνοντες εξήγησαν, απαντώντας σε ερώτηση που έθεσε το Πρωτοδικείο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι πρότειναν μόνον επικουρικώς αυτόν τον περιορισμό των υπηρεσιών, η επισήμανση δε αυτή ελήφθη υπόψη από το Πρωτοδικείο.

28 Επιπλέον, οι παρεμβαίνοντες προτείνουν στο Πρωτοδικείο να διατάξει στο πλαίσιο διεξαγωγής αποδείξεων την προσκόμιση του φακέλου της ενώπιον του ΓΕΕΑ διαδικασίας και μιας βεβαίωσης του κεντρικού εμπορικού μητρώου της Μαδρίτης, σχετικής με τον εταιρικό σκοπό της προσφεύγουσας.

Σκεπτικό

29 Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, πρώτον, από παράβαση εκ μέρους του τμήματος προσφυγών της υποχρεώσεώς του να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίζονται ενώπιόν του, δεύτερον, από σφάλματα στα οποία υπέπεσε το ΓΕΕΑ κατά την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων περί της υπάρξεως ορισμένων από τα προγενέστερα σήματά της, τρίτον, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, και, τέταρτον, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94. Πάντως, το Πρωτοδικείο πρέπει να αποφανθεί, προκαταρκτικώς, επί του παραδεκτού, αφενός, ορισμένων αιτημάτων των διαδίκων και, αφετέρου, των νέων αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η προσφεύγουσα.

Επί του παραδεκτού ορισμένων αιτημάτων

- 30 Με το δεύτερο από τα αιτήματά της, η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το ΓΕΕΑ να απορρίψει την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος Boomerang^{TV}. Με το τρίτο από τα αιτήματά τους, οι παρεμβαίνοντες ζητούν, κατ' ουσίαν, από το Πρωτοδικείο να δεχθεί την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος Boomerang^{TV} για τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην κλάση 41 του Διακανονισμού της Νίκαιας.
- 31 Όμως, σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 6, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ υποχρεούται να λαμβάνει τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εκτέλεση των αποφάσεων του κοινοτικού δικαστή. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν οφείλει να απευθύνει σχετική διαταγή προς το ΓΕΕΑ. Αντιθέτως, στο ΓΕΕΑ εναπόκειται να συμμορφώνεται προς το διατακτικό και το σκεπτικό των αποφάσεων του Πρωτοδικείου [αποφάσεις της 31ης Ιανουαρίου 2001, T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld κατά ΓΕΕΑ (Giroform), Συλλογή 2001, σ. II-433, σκέψη 33, και της 11ης Ιουλίου 2007, T-192/04, Flex Equipos de Descanso κατά ΓΕΕΑ — Leggett & Platt (LURA-FLEX), Συλλογή 2007, σ. II-2411, σκέψη 33]. Επομένως, το δεύτερο αίτημα της προσφεύγουσας και το τρίτο αίτημα των παρεμβαίνόντων είναι अपαράδεκτα.

*Επί της προσκομίσεως νέων αποδεικτικών στοιχείων ενώπιον του Πρωτοδικείου**Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 32 Η προσφεύγουσα επισύναψε στο δικόγραφο της προσφυγής της διάφορα έγγραφα προκειμένου να αποδείξει, μεταξύ άλλων, ότι τόσο η ίδια ως επιχείρηση όσο και τα προγενέστερα σήματά της είναι παγκοίμως γνωστά και χαίρουν φήμης. Προτείνει, επίσης, να προσκομίσει στο Πρωτοδικείο και πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία.

33 Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι τα νέα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία η προσφεύγουσα προσκόμισε το πρώτον ενώπιον του Πρωτοδικείου είναι απαράδεκτα, ενώ και η πρότασή της περί προσκομίσεως πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

34 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προσκόμισε για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου, πρώτον, την από 11 Σεπτεμβρίου 2003 απόφαση του Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Ανωτάτου Δικαστηρίου της Μαδρίτης, Ισπανία) επί της προσφυγής 1118/2000, στην υπόθεση η οποία αφορούσε διαφορά μεταξύ των παρεμβαινόντων και του ΙΓΔΕΣ με αντικείμενο την απόρριψη, εκ μέρους του ΙΓΔΕΣ, της αιτήσεως καταχωρίσεως του εικονιστικού σήματος Boomerang^{TV} για υπηρεσίες της κλάσεως 41 του Διακανονισμού της Νίκαιας (παράρτημα 4 του δικογράφου της προσφυγής), δεύτερον, διάφορα έγγραφα προς απόδειξη του ισχυρισμού της ότι τόσο η ίδια ως επιχείρηση όσο και τα προγενέστερα σήματά της είναι παγκοίνως γνωστά και χαίρουν φήμης (παραρτήματα 5 έως 8 και 14 του δικογράφου της προσφυγής) και, τρίτον, ένα απόσπασμα της βάσης δεδομένων Sitadex σχετικό με την υπ' αριθ. 2 184 869 αίτηση καταχωρίσεως του εικονιστικού σήματος Boomerang^{TV} για υπηρεσίες της κλάσεως 41 του Διακανονισμού της Νίκαιας, την οποία υπέβαλαν οι παρεμβαίνοντες στο ΙΓΔΕΣ (τρεις τελευταίες σελίδες του παραρτήματος 13 του δικογράφου της προσφυγής).

35 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι σκοπός της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου είναι να ελέγχεται η νομιμότητα των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, κατά την έννοια του άρθρου 63 του κανονισμού 40/94. Επομένως, δεν απόκειται στο Πρωτοδικείο να εξετάζει εκ νέου τα πραγματικά περιστατικά βάσει αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται το πρώτον ενώπιόν του. Αντιθέτως, η συνεκτίμηση αυτών των αποδεικτικών στοιχείων αντιβαίνει στο άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με το οποίο δεν επιτρέπεται τα υπομνήματα των διαδίκων να τροποποιούν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς. Συνεπώς, τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία είναι απαράδεκτα και πρέπει να απορρίπτονται, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί η αποδεικτική τους ισχύς [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 2003, Τ-128/01, DaimlerChrysler κατά ΓΕΕΑ (Calandre), Συλλογή 2003, σ. ΙΙ-701, σκέψη 18, και της 23ης Μαΐου 2007, Τ-342/05, Henkel κατά ΓΕΕΑ — SERCA (COR), που δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή, σκέψη 31]. Για τον ίδιο λόγο, πρέπει να απορρίπτεται και η πρόταση διαδίκου περί προσκομίσεως νέων αποδεικτικών στοιχείων [βλ., σχετικώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαρτίου 2004, Τ-183/02 και Τ-184/02, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ — González Cabello και Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR), Συλλογή 2004, σ. ΙΙ-965, σκέψη 97].

- 36 Επομένως, εν προκειμένω, τα παραρτήματα 5 έως 8, το παράρτημα 14 και οι τρεις τελευταίες σελίδες του παραρτήματος 13 του δικογράφου της προσφυγής είναι अपαράδεκτα, καθόσον πρόκειται για νέα αποδεικτικά στοιχεία που δεν είχαν προσκομισθεί κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ, ενώ δεν μπορεί να γίνει δεκτή ούτε η πρόταση της προσφεύγουσας περί προσκομίσεως πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων.
- 37 Πάντως, δεν μπορεί να απαγορεύεται ούτε στους διαδίκους ούτε στο Πρωτοδικείο να λαμβάνουν υπόψη, κατά την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, στοιχεία αντλούμενα από τη νομολογία των κοινοτικών, των εθνικών ή των διεθνών δικαστηρίων. Συγκεκριμένα, η υπομνησθείσα με την ανωτέρω σκέψη 35 νομολογία δεν αφορά αυτή τη δυνατότητα παραπομπής σε αποφάσεις των εθνικών δικαστηρίων, δεδομένου ότι δεν προσάπτεται στο τμήμα προσφυγών ότι παρέλειψε να λάβει υπόψη του πραγματικά στοιχεία αντλούμενα από συγκεκριμένη απόφαση εθνικού δικαστηρίου, αλλά ότι παρέβη μια διάταξη του κανονισμού 40/94, οπότε γίνεται επίκληση της εθνικής νομολογίας προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως [απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2006, T-277/04, Vitakraft-Werke Wührmann κατά ΓΕΕΑ — Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), Συλλογή 2006, σ. II-2211, σκέψη 71]. Επομένως, η συνεκτίμηση εκ μέρους του Πρωτοδικείου της περιεχομένης στο παράρτημα 4 του δικογράφου της προσφυγής αποφάσεως του Tribunal Superior de Justicia de Madrid εξαρτάται από τον λόγο ακυρώσεως στο πλαίσιο του οποίου η προσφεύγουσα επικαλέστηκε αυτή την απόφαση. Κατόπιν τούτου, το ζήτημα αν το Πρωτοδικείο έχει τη δυνατότητα να λάβει υπόψη του αυτή την απόφαση πρέπει να εκτιμηθεί κατά την επί της ουσίας εξέταση του λόγου ακυρώσεως στο πλαίσιο του οποίου η προσφεύγουσα επικαλέστηκε την απόφαση αυτή.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης εξετάσεως των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται το πρώτον ενώπιον του τμήματος προσφυγών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν παραδεκτά και ότι η προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 27 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul επιβεβαιώνει ότι είναι δυνατή η επίκληση πραγματικών περιστατικών και η προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων για πρώτη φορά κατά το στάδιο της προσφυγής ενώπιον του ΓΕΕΑ. Επιπλέον,

σύμφωνα με την ίδια απόφαση, μια προσφυγή δεν μπορεί να απορριφθεί αποκλειστικώς και μόνο για τον λόγο ότι δεν μπορούσαν πλέον να προβληθούν ενώπιον του τμήματος προσφυγών πραγματικά και αποδεικτικά στοιχεία. Η εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση της λύσεως που δόθηκε στην απόφαση εκείνη συνεπάγεται, κατά την προσφεύγουσα, την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 39 Το ΓΕΕΑ και οι παρεμβαίνοντες υποστηρίζουν ότι ορθώς έκρινε το τμήμα προσφυγών ότι ήταν απαράδεκτα τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν για πρώτη φορά από την προσφεύγουσα με το υπόμνημα με το οποίο εξέθεσε τους λόγους της προσφυγής της. Ισχυρίζονται επίσης ότι η προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 27 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον πρόκειται για διαφορετικής φύσεως αποδεικτικά στοιχεία.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 40 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94. Κατά τη διάταξη αυτή, το ΓΕΕΑ μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά που δεν επικαλέστηκαν ή αποδεικτικά στοιχεία που δεν προσκόμισαν εμπροθέσμως οι διάδικοι.
- 41 Από το άρθρο αυτό προκύπτει ότι, κατά γενικό κανόνα και ελλείψει διατάξεως περί του αντιθέτου, η εκ μέρους των διαδίκων επίκληση πραγματικών περιστατικών και προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων εξακολουθεί να είναι δυνατή και μετά τη λήξη των προθεσμιών που τάσσονται κατ' εφαρμογήν των σχετικών διατάξεων του κανονισμού 40/94 και ότι ουδόλως απαγορεύεται στο ΓΕΕΑ να λαμβάνει υπόψη τα εκπροθέσμως προβληθέντα πραγματικά περιστατικά ή προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία. Εντούτοις, η δυνατότητα εκπρόθεσμης επικλήσεως πραγματικών περιστατικών ή προσκομίσεως αποδεικτικών στοιχείων δεν συνεπάγεται ότι ο διάδικος που προβαίνει σε αυτή μπορεί να αξιώσει από το ΓΕΕΑ να λάβει υπόψη του αυτά τα περιστατικά ή τα στοιχεία. Το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, διευκρινίζοντας ότι το ΓΕΕΑ «μπορεί», σε παρόμοιες περιπτώσεις, να αποφασίσει να μη λάβει υπόψη τέτοια πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία, παρέχει πράγματι στο ΓΕΕΑ ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να κρίνει, αιτιολογώντας την απόφασή του επ' αυτού, αν πρέπει ή δεν πρέπει να τα λάβει υπόψη (προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 27 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψεις 42 και 43).

- 42 Η συνεκτίμηση των στοιχείων αυτών από το ΓΕΕΑ, όταν καλείται να αποφανθεί στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, μπορεί να δικαιολογηθεί ιδίως όταν αυτό κρίνει, αφενός, ότι τα εκπροθέσμως προβληθέντα στοιχεία ενδέχεται, εκ πρώτης όψεως, να ασκούν πραγματική επιρροή όσον αφορά την τύχη της ασκηθείσας ενώπιόν του ανακοπής και, αφετέρου, ότι το στάδιο της διαδικασίας κατά το οποίο προβάλλονται εκπροθέσμως τα στοιχεία αυτά, αλλά και οι σχετικές περιστάσεις, δεν αποκλείουν τη συνεκτίμησή τους (προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 27 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 44).
- 43 Εντεύθεν προκύπτει ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο να λάβει υπόψη του τα στοιχεία που προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιόν του. Εντούτοις, πρέπει να εξετασθεί το ζήτημα αν το ΓΕΕΑ, αποφασίζοντας να μη λάβει υπόψη του αυτά τα στοιχεία, παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, εκτιμώντας ότι δεν διέθετε συναφώς διακριτική ευχέρεια. Πράγματι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν το ΓΕΕΑ και οι παρεμβαίνοντες, η εφαρμογή των αρχών που διατυπώθηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 40 έως 42 δεν πρέπει, κατ' αρχήν, να περιορίζεται ανάλογα με τη φύση των επίμαχων πραγματικών περιστατικών ή αποδεικτικών στοιχείων, δεδομένου ότι το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού δεν προβλέπει τέτοιον περιορισμό. Η φύση των επίμαχων πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων είναι, πάντως, ένας παράγοντας που μπορεί να λαμβάνεται υπόψη από το ΓΕΕΑ κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχει η διάταξη αυτή.
- 44 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών επισήμανε στη σκέψη 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η απόρριψη ως απαραδέκτων των εγγράφων που επισυνάπτονται για πρώτη φορά στο υπόμνημα με το οποίο εκτίθενται οι λόγοι της προσφυγής είναι σύμφωνη με την πρακτική που ακολουθούν τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ. Προσέθεσε δε ότι τα έγγραφα αυτά θα έπρεπε να έχουν προσκομισθεί ενώπιον του τμήματος ανακοπών εντός της ταχθείσας προθεσμίας και ότι δεν μπορεί να επιτραπεί σε διάδικο να χρησιμοποιήσει την προσφυγή για να υποβάλει, μεταξύ άλλων, νέα αποδεικτικά στοιχεία που δεν προσκομίστηκαν εμπροθέσμως. Συναφώς, παρέπεμψε σε δύο προγενέστερες αποφάσεις των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, καθώς και στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2002, T-388/00, Institut für Lernsysteme κατά ΓΕΕΑ — Educational Services (ELS) (Συλλογή 2002, σ. II-4301).
- 45 Έτσι, το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι τα έγγραφα που προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιόν του είναι απαραδέκτα, στηριζόμενο στο γεγονός ότι είχε παρασχεθεί στην προσφεύγουσα η δυνατότητα να προσκομίσει το σύνολο των επίμαχων εγγράφων

ενώπιον του τμήματος ανακοπών. Επομένως, το τμήμα προσφυγών έκρινε σιωπηρώς ότι τα έγγραφα αυτά δεν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη λόγω των περιστάσεων υπό τις οποίες προσκομίστηκαν. Εξάλλου, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προθεσμία η οποία είχε ταχθεί στην προσφεύγουσα για να προσκομίσει τα επίμαχα έγγραφα ενώπιον του τμήματος ανακοπών παρατάθηκε και ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε καν το επιχείρημα ότι δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει τα επίμαχα έγγραφα ενώπιον του τμήματος ανακοπών όταν αυτό της έταξε πρόσθετη προθεσμία προς τούτο.

46 Συνεπώς, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών δεν έκρινε ως εξ αρχής ότι τα έγγραφα τα οποία η προσφεύγουσα προσκόμισε το πρώτον ενώπιόν του ήταν απαράδεκτα, αλλά, αντιθέτως, έλαβε υπόψη του τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και αιτιολόγησε την απόφασή του επ' αυτού του σημείου. Ασφαλώς, η αιτιολογία αυτή είναι σύντομη και οι παράγοντες στους οποίους αναφέρεται το τμήμα προσφυγών δεν αντιστοιχούν απολύτως σε εκείνους που προσδιόρισε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 27 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul. Εντούτοις, αυτό επ' ουδενί συνεπάγεται ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

47 Αφενός, από την προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 27 απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul (βλ., σχετικώς, σκέψεις 42 και 43) προκύπτει κυρίως ότι το τμήμα προσφυγών δεν πρέπει να θεωρεί ότι απαγορεύεται να λαμβάνει υπόψη του πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που προβάλλονται για πρώτη φορά ενώπιόν του. Όπως επισημάνθηκε στις ανωτέρω σκέψεις 44 και 45, κάτι τέτοιο δεν συνέβη εν προκειμένω. Αφετέρου, το Δικαστήριο έδωσε απλώς και μόνον ορισμένα παραδείγματα παραγόντων, στους οποίους μπορεί να στηριχθεί το τμήμα προσφυγών για να αποφανθεί ότι πρέπει να λάβει υπόψη του τα εκπροθέσμως προβληθέντα πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία, όπως καταδεικνύεται από τη χρήση της λέξεως «ιδίως» (βλ. ανωτέρω σκέψη 42). Επομένως, εν προκειμένω, η μεία παραγόντων που δεν ταυτίζονται απολύτως με εκείνους στους οποίους αναφέρθηκε το Δικαστήριο με την εν λόγω απόφασή του δεν συνιστά έλλειψη αιτιολογίας, κατά την έννοια της ίδιας αποφάσεως. Αυτό ισχύει, κατά μείζονα λόγο, καθόσον το Δικαστήριο περιορίστηκε, απλώς, στο να προσδιορίσει ρητώς ορισμένους παράγοντες που μπορούν να δικαιολογήσουν την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών συνεκτίμηση των εκπροθέσμως προβληθέντων πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων, ενώ, όπως διαπιστώθηκε στην ανωτέρω σκέψη 41, το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 παρέχει στο τμήμα προσφυγών την ευχέρεια να μη λάβει υπόψη τέτοια πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία.

48 Επομένως, το τμήμα προσφυγών ούτε απέρριψε την προσφυγή που άσκησε ενώπιόν του η προσφεύγουσα για τον λόγο και μόνον ότι αυτή επικαλέστηκε πραγματικά περιστατικά και προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία εκπροθέσμως ούτε θεώρησε ότι

δεν διέθετε κανένα περιθώριο εκτιμήσεως ως προς το αν θα ελάμβανε υπόψη του τα έγγραφα που η προσφεύγουσα προσκόμισε το πρώτον ενώπιόν του. Αντιθέτως, το τμήμα προσφυγών άσκησε την ευρεία διακριτική ευχέρεια που του παρέχει το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, στο μέτρο που αποφάσισε να απορρίψει τα επίμαχα έγγραφα ως απαράδεκτα, αφού προηγουμένως εξέτασε τόσο τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως όσο και τη σχετική νομολογία.

- 49 Δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε, συναφώς, σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, δεν στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από σφάλματα του ΓΕΕΑ κατά την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων περί της υπάρξεως ορισμένων προγενέστερων δικαιωμάτων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 50 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' αρχάς, ότι διαβίβασε εμπροθέσμως, με το από 21 Μαρτίου 2000 έγγραφό της, τις απαιτούμενες μεταφράσεις των υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικών καταχωρίσεων, καθώς και τα βασικά στοιχεία σχετικά με την υπ' αριθ. 456 466 ισπανική καταχώριση. Εξάλλου, τόσο το τμήμα ανακοπών όσο και το τμήμα προσφυγών αναγνώρισαν εμμέσως ότι τα απαιτούμενα στοιχεία σχετικά με τις υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικές καταχωρίσεις είχαν προσκομισθεί, καθόσον η ανακοπή κρίθηκε παραδεκτή στο μέτρο που στηριζόταν σε αυτά τα δικαιώματα. Επομένως, η συλλογιστική αμφοτέρων των τμημάτων είναι αντιφατική κατά το μέτρο που, εν συνεχεία, δεν έλαβαν υπόψη τους αυτά τα δικαιώματα ως βάση της ανακοπής.
- 51 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ακολούθως ότι, κατά παράβαση του κανόνα 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, το ΓΕΕΑ δεν της ζήτησε να προσκομίσει τις μεταφράσεις των υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικών καταχωρίσεων που έλειπαν από τον φάκελο. Η

προσφεύγουσα συνήγαγε από την τηλεομοιοτυπία του ΓΕΕΑ της 7ης Αυγούστου 2000 ότι οι μεταφράσεις των καταχωρίσεων που δεν μνημονεύονταν σε αυτήν ήταν παραδεκτές.

- 52 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι ίδιοι οι παρεμβαίνοντες, συγκρίνοντας την υπ' αριθ. 2 163 616 ισπανική καταχώριση με το σήμα του οποίου ζήτησαν την καταχώριση, παραδέχονται ότι πρόκειται για έγκυρη καταχώριση, η οποία ως εκ τούτου πρέπει να αναγνωρισθεί ως τέτοια.
- 53 Επομένως, κακώς το τμήμα προσφυγών, όπως άλλωστε και το τμήμα ανακοπών, δεν έλαβε υπόψη του ορισμένα προγενέστερα σήματα, μεταξύ των οποίων και η υπ' αριθ. 2 163 616 ισπανική καταχώριση, με συνέπεια να συντρέχει προσβολή των δικαιωμάτων που η προσφεύγουσα αντλεί από το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 40/94.
- 54 Κατά την προσφεύγουσα, το αυτό ισχύει και για τα παγκοίως γνωστά σήματά της. Τα στοιχεία που προσκόμισε ενώπιον του τμήματος ανακοπών, όπως συμπληρώθηκαν με εκείνα που προέβαλε ενώπιον του τμήματος προσφυγών, αρκούν, κατά την άποψή της, για να αποδείξουν την ύπαρξη παγκοίως γνωστών σημάτων κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94.
- 55 Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα επισύναψε στο δικόγραφο της προσφυγής της τα παραρτήματα 10 έως 12 που περιέχουν αποσπάσματα της βάσης δεδομένων Sitadex, τα οποία αφορούν τις υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 ισπανικές καταχωρίσεις, και επιμένει, αφενός, ότι ιδίως οι δύο πρώτες από αυτές τις καταχωρίσεις πρέπει να ληφθούν υπόψη ως βάση της ανακοπής της και, αφετέρου, ότι το σχετικό με την υπ' αριθ. 456 466 ισπανική καταχώριση απόσπασμα της βάσης δεδομένων Sitadex προσκομίστηκε και ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Επισημαίνει επίσης εκ νέου ότι και η ίδια ως επιχείρηση είναι παγκοίως γνωστή, όπως αποδείχθηκε ενώπιον του τμήματος προσφυγών.
- 56 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι ο πρώτος ισχυρισμός της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τον οποίο οι απαιτούμενες μεταφράσεις διαβιβάστηκαν με το έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2000, δεν προβλήθηκε ενώπιον του τμήματος προσφυγών και, ως εκ τούτου, αντιβαίνει στο άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδι-

κασίας. Επί της ουσίας, τόσο το ΓΕΕΑ όσο και οι παρεμβαίνοντες αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων που προβάλλει η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 57 Δεδομένου ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αφορούν μόνον τα υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 ισπανικά σήματα και τα παγκοίως γνωστά σήματά της, η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι δεν προσκομίστηκαν αποδεικτικά στοιχεία περί της υπάρξεως της υπ' αριθ. 109 387 ελληνικής καταχωρίσεως πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν αμφισβητείται.
- 58 Όσον αφορά τις σχετικές με προγενέστερα δικαιώματα διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών κατά των οποίων βάλλει η προσφεύγουσα, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα επιδιώκει, κατ' ουσίαν, με την επιχειρηματολογία της να αποδείξει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον διαπίστωσε, γενικώς, ότι ορθώς έκρινε το τμήμα ανακοπών ότι δεν προσκομίστηκαν αποδεικτικά στοιχεία περί της υπάρξεως αυτών των δικαιωμάτων και, ειδικώς, ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη των παγκοίως γνωστών, κατά την έννοια του άρθρου 6α της Συμβάσεως των Παρισίων, σημάτων της.

— Επί της αποδείξεως της υπάρξεως των προγενέστερων δικαιωμάτων

- 59 Το άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 ορίζει, αφενός, ότι η ανακοπή, η οποία πρέπει να είναι γραπτή και αιτιολογημένη, θεωρείται ασκηθείσα μόνο μετά την καταβολή του τέλους ανακοπής και, αφετέρου, ότι ο ανακόπτων δύναται, προς στήριξη του αιτήματός του, να επικαλεσθεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία και να υποβάλει παρατηρήσεις εντός προθεσμίας που τάσσει το ΓΕΕΑ. Κατά τον κανόνα 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, αν το ΓΕΕΑ διαπιστώσει ότι η ανακοπή δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου αυτού ή αν με το σχετικό δικόγραφο δεν διευκρινίζεται η αίτηση καταχωρίσεως κατά της οποίας στρέφεται η ανακοπή ή το προγενέστερο σήμα ή δικαίωμα βάσει του οποίου ασκείται η ανακοπή,

το ΓΕΕΑ απορρίπτει την ανακοπή ως απαράδεκτη, εκτός αν αυτές οι παρατυπίες θεραπευθούν πριν από τη λήξη της προθεσμίας ανακοπής.

- 60 Κατά τον κανόνα 15, παράγραφος 2, στοιχείο β', περίπτωση vii, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει, όσον αφορά το προγενέστερο σήμα ή δικαίωμα βάσει του οποίου ασκείται η ανακοπή, να περιέχει μνεία των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τα οποία έχει καταχωρισθεί το προγενέστερο σήμα ή έχει ζητηθεί η καταχώρισή του ή σε σχέση με τα οποία είναι παγκοίμως γνωστό ή χαιρεί φήμης. Κατά τον κανόνα 18, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, αν το ΓΕΕΑ διαπιστώσει ότι το δικόγραφο της ανακοπής δεν είναι σύμφωνο προς άλλες διατάξεις του κανονισμού 40/94, πλην του άρθρου 42, ή προς άλλες διατάξεις του κανονισμού 2868/95, πλην του κανόνα 18, παράγραφος 1, και, επομένως, αν διαπιστώσει ότι το δικόγραφο της ανακοπής δεν είναι σύμφωνο προς τον κανόνα 15, παράγραφος 2, στοιχείο β', περίπτωση vii, του κανονισμού 2868/95, ενημερώνει σχετικώς τον ανακόπτοντα και τον καλεί να θεραπεύσει τις διαπιστωθείσες παρατυπίες εντός δύο μηνών, ειδάλλως απορρίπτει την ανακοπή ως απαράδεκτη.
- 61 Επιπλέον, κατά τον κανόνα 16, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, το δικόγραφο της ανακοπής συνοδεύεται κατά προτίμηση από τα αποδεικτικά στοιχεία περί της υπάρξεως των προγενέστερων δικαιωμάτων και, αν τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία δεν κατατεθούν μαζί με το δικόγραφο της ανακοπής, είναι δυνατό να προσκομιστούν μετά την έναρξη της διαδικασίας ανακοπής εντός προθεσμίας την οποία τάσσει το ΓΕΕΑ κατ'εφαρμογήν του κανόνα 20, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού.
- 62 Κατά τον κανόνα 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, αν τα αποδεικτικά στοιχεία που πρέπει να προσκομιστούν προς στήριξη της ανακοπής, σύμφωνα με τον κανόνα 16, παράγραφος 2, δεν κατατεθούν στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής, ο ανακόπτων πρέπει να υποβάλει μετάφρασή τους σε αυτή τη γλώσσα εντός μηνός από της λήξεως της προθεσμίας ασκήσεως της ανακοπής ή, ενδεχομένως, εντός της προθεσμίας που τάσσει το Γραφείο, σύμφωνα με τον κανόνα 16, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού.
- 63 Τέλος, κατά τον κανόνα 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, αν το δικόγραφο της ανακοπής δεν

περιέχει λεπτομερή στοιχεία σε σχέση, ιδίως, με τις αποδείξεις, κατά την έννοια του κανόνα 16, παράγραφος 2, το ΓΕΕΑ καλεί τον ανακόπτοντα να τα προσκομίσει εντός προθεσμίας που του τάσσει.

- 64 Επομένως, από τον συνδυασμό του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94 και των κανόνων 16, 17, 18 και 20 του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, προκύπτει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης διακρίνει μεταξύ, αφενός, των προϋποθέσεων που πρέπει να πληροί το δικόγραφο της ανακοπής, οι οποίες έχουν αναγορευθεί σε προϋποθέσεις του παραδεκτού της ανακοπής, και, αφετέρου, της επικλήσεως πραγματικών περιστατικών, της υποβολής παρατηρήσεων και της προσκομίσεως αποδεικτικών στοιχείων και δικαιολογητικών προς στήριξη της ανακοπής, που εμπίπτουν στην επί της ουσίας εξέτασή της [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουνίου 2002, T-232/00, Chef Revival USA κατά ΓΕΕΑ — Massagué Marín (Chef), Συλλογή 2002, σ. II-2749, σκέψη 31, και της 15ης Μαΐου 2007, T-239/05, T-240/05, T-245/05 έως T-247/05, T-255/05 και T-274/05 έως T-280/05, Black & Decker κατά ΓΕΕΑ — Atlas Copco (Représentation tridimensionnelle d'un outil électrique jaune et noir e.a.), δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή, σκέψη 84].
- 65 Όσον αφορά τις προϋποθέσεις των οποίων η μη τήρηση συνεπάγεται την απόρριψη της ανακοπής ως απαράδεκτης, ο κανόνας 18 του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, διακρίνει μεταξύ των διαλαμβανόμενων στις παραγράφους του 1 και 2 προϋποθέσεων του παραδεκτού της ανακοπής. Όπως προκύπτει από την ανωτέρω σκέψη 60, μόνο σε περίπτωση που το δικόγραφο της ανακοπής δεν πληροί μία ή περισσότερες από τις λοιπές προϋποθέσεις του παραδεκτού της ανακοπής πλην εκείνων που προβλέπει ρητώς ο κανόνας 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, υποχρεούται το ΓΕΕΑ, βάσει της παραγράφου 2 του ίδιου κανόνα, να ενημερώσει σχετικώς τον ανακόπτοντα και να τον καλέσει να άρει την οικεία παρατυπία εντός προθεσμίας δύο μηνών, πριν απορρίψει την ανακοπή ως απαράδεκτη (προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 64 απόφαση Chef, σκέψεις 33 και 36).
- 66 Αντιθέτως, οι νομικές απαιτήσεις που αφορούν την επίκληση πραγματικών περιστατικών, την υποβολή παρατηρήσεων και την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων και δικαιολογητικών προς στήριξη της ανακοπής, καθώς και τη μετάφραση των προσκομιζόμενων εγγράφων στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής, δεν αποτελούν προϋποθέσεις του παραδεκτού της ανακοπής, αλλά εμπίπτουν στην επί της ουσίας εξέτασή της. Επομένως, το τμήμα ανακοπών δεν είναι υποχρεωμένο να ενημερώνει τον ανακόπτοντα, οσάκις η διαπιστωθείσα παρατυπία συνίσταται σε παράλειψή του να προσκομίσει είτε αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη της ανακοπής του είτε τη μετάφρασή τους στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής (βλ., σχετικώς, προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 64 απόφαση Chef, σκέψεις 37, 52 και 53, και προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 31 απόφαση LURA-FLEX, σκέψεις 55 και 56).

- 67 Αν ο ανακόπτων δεν προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία και δικαιολογητικά προς στήριξη της ανακοπής, καθώς και τη μετάφρασή τους στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής, πριν από τη λήξη της προθεσμίας που του έταξε αρχικώς το ΓΕΕΑ προς τούτο ή πριν από την ημερομηνία κατά την οποία λήγει η ενδεχομένως παραταθείσα δυνάμει του κανόνα 71, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95 προθεσμία, το ΓΕΕΑ μπορεί νομίμως να απορρίψει την ανακοπή ως αβάσιμη, εκτός αν είναι σε θέση να αποφανθεί άλλως επ' αυτής, στηριζόμενο σε αποδεικτικά στοιχεία που ενδεχομένως διαθέτει ήδη, σύμφωνα με τον κανόνα 20, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Στην περίπτωση αυτή, η απόρριψη της ανακοπής συνιστά συνέπεια τη μη τηρήσεως μιας ουσιαστικής προϋποθέσεως, εφόσον ο ανακόπτων, παραλείποντας να προσκομίσει εμπροθέσμως τα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία και δικαιολογητικά, δεν αποδεικνύει το υποστατό των πραγματικών περιστατικών ή την ύπαρξη των δικαιωμάτων, στα οποία στηρίζεται η ανακοπή του [προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 64 απόφαση Chef, σκέψη 44, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 17ης Νοεμβρίου 2003, T-235/02, Strongline κατά ΓΕΕΑ — Scala (SCALA), Συλλογή 2003, σ. II-4903, σκέψη 39].
- 68 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι, με την από 20 Μαρτίου 2000 τηλεομοιοτυπία του, το ΓΕΕΑ, αφενός, ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δεν είχε, μεταξύ άλλων, προσδιορίσει ορθώς όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από τα προγενέστερα δικαιώματά της και, αφετέρου, της έταξε προθεσμία δύο μηνών, η οποία έληγε στις 20 Μαΐου 2000, για να άρει αυτή την παρατυπία.
- 69 Δεν αμφισβητείται επίσης ότι η προσφεύγουσα, με το από 21 Μαρτίου 2000 έγγραφο της, προσδιόρισε στην αγγλική τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονταν, μεταξύ άλλων, από τις υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 ισπανικές καταχωρίσεις της. Με το ίδιο έγγραφο διαβίβασε στο ΓΕΕΑ, όσον αφορά την υπ' αριθ. 456 466 ισπανική καταχώριση, αντίγραφο τόσο της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος που δημοσιεύθηκε στο ισπανικό *Επίσημο δελτίο βιομηχανικής ιδιοκτησίας* το 1964 όσο και μιας πράξεως περί μεταβιβάσεως του οικείου δικαιώματος στην προσφεύγουσα και, όσον αφορά τις υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικές καταχωρίσεις, αντίγραφα των εντύπων των αντίστοιχων αιτήσεων καταχωρίσεως ισπανικού σήματος, που περιέχουν μνεία των υπηρεσιών για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση, καθώς και αντίγραφα των οικείων εθνικών αποφάσεων περί καταχωρίσεως, οι οποίες παραπέμπουν στις κλάσεις 38 και 41, χωρίς να περιέχουν κατάλογο συγκεκριμένων υπηρεσιών, με μετάφραση των αποφάσεων αυτών και στην αγγλική γλώσσα.
- 70 Τέλος, δεν αμφισβητείται ότι με τηλεομοιοτυπία της 7ης Αυγούστου 2000 το τμήμα ανακοπών, αφενός, ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δεν επρόκειτο να λάβει υπόψη του τις υπ' αριθ. 2 035 508 έως 2 035 513, 2 227 732 και 2 227 734 ισπανικές καταχωρίσεις, καθόσον τα καλυπτόμενα από αυτές τις καταχωρίσεις προϊόντα και υπηρεσίες

δεν είχαν προσδιορισθεί στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής, και, αφετέρου, της έταξε προθεσμία τεσσάρων μηνών, η οποία έληγε στις 17 Δεκεμβρίου 2000, για να επικαλεσθεί πραγματικά περιστατικά, να υποβάλει παρατηρήσεις και να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη της ανακοπής της, επισημαίνοντάς της, ωστόσο, ότι όλα τα σχετικά έγγραφα θα πρέπει να έχουν συνταχθεί στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής ή να συνοδεύονται από μετάφραση στη γλώσσα αυτή. Με τηλεομοιοτυπία της 20ής Νοεμβρίου 2000, η προθεσμία αυτή παρατάθηκε έως τις 20 Ιανουαρίου 2001. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, σε απάντηση αυτής της τηλεομοιοτυπίας, η προσφεύγουσα προσκόμισε στις 19 Ιανουαρίου 2001 απλώς και μόνον ορισμένα έγγραφα, προκειμένου να αποδείξει ότι τα προγενέστερα σήματά της χαίρουν φήμης.

71 Εντεύθεν προκύπτει, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της, δεν προσκόμισε ενώπιον του τμήματος ανακοπών τα στοιχεία που απαιτούνταν για να αποδείξει την ύπαρξη των υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 ισπανικών σημάτων. Μολονότι είναι αληθές ότι η προσφεύγουσα περιέλαβε στο έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2000 έναν κατάλογο των καλυπτόμενων από αυτά τα σήματα προϊόντων και υπηρεσιών, μεταφρασμένο στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής, εντούτοις κατ' αυτόν τον τρόπο διασφάλισε απλώς και μόνον ότι η ανακοπή της πληροί τις προϋποθέσεις των λοιπών διατάξεων του κανονισμού 40/94 ή του κανονισμού 2868/95, στις οποίες αναφέρεται ο κανόνας 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.

72 Πράγματι, όπως επισημάνθηκε στις ανωτέρω σκέψεις 10 και 11, η προσφεύγουσα δεν επισύναψε σε αυτό το έγγραφο ούτε το πιστοποιητικό καταχωρίσεως του υπ' αριθ. 456 466 ισπανικού σήματος ούτε κάποιο άλλο επίσημο έγγραφο, συνοδευόμενο ενδεχομένως από μετάφρασή του στην αγγλική, το οποίο να περιέχει το σύνολο των σχετικών με το δικαίωμά της επ' αυτού του σήματος ουσιαστικών και τυπικών στοιχείων και να παρέχει, ως εκ τούτου, στο τμήμα ανακοπών τη δυνατότητα να κρίνει ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη του σήματος αυτού, μολονότι το τμήμα ανακοπών είχε διευκρινίσει ρητώς ότι έπρεπε να προσκομιστούν όλα αυτά τα στοιχεία, και, εφόσον χρειαζόταν, η μετάφρασή τους, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη των επίμαχων προγενέστερων δικαιωμάτων (βλ. ανωτέρω σκέψεις 12 και 13). Ομοίως, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε ούτε επίσημο έγγραφο, συνοδευόμενο ενδεχομένως από μετάφρασή του στην αγγλική, από το οποίο να προκύπτουν, μεταξύ άλλων, τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τα οποία είχαν καταχωρισθεί τα υπ' αριθ. 2 163 613 και 2 163 616 ισπανικά σήματα ούτε οποιοδήποτε άλλο έγγραφο προς απόδειξη του ότι τα συγκεκριμένα προγενέστερα σήματά της είναι παγκοίως γνωστά. Επιπλέον, τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα στις 19 Ιανουαρίου 2001 δεν αρκούσαν για να καλύψουν τις ελλείψεις των στοιχείων που παρέσχε προς απόδειξη της υπάρξεως των υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 ισπανικών σημάτων, δεδομένου ότι αποκλειστικός σκοπός τους ήταν να αποδείξουν ότι τα προγενέστερα σήματα χαίρουν φήμης και κανένα άλλο επίσημο έγγραφο σχετικό με τα υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 σήματα δεν προσκομίστηκε ενώπιον του τμήματος ανακοπών.

- 73 Πάντως, ο προσδιορισμός, στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής, των υπηρεσιών και των προϊόντων τα οποία αφορούν τα προγενέστερα σήματα δεν συνιστά, αλλά ούτε και μπορεί να εξομοιωθεί προς μετάφραση των αποδεικτικών στοιχείων περί της υπάρξεως των επίμαχων προγενέστερων σημάτων (βλ., σχετικώς, προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 64 απόφαση Chef, σκέψη 64) και επομένως, ελλείψει μεταφράσεως στη γλώσσα διαδικασίας της ανακοπής των στοιχείων που αποδεικνύουν την ύπαρξη αυτών των προγενέστερων δικαιωμάτων, το τμήμα ανακοπών μπορούσε νομίμως να κρίνει ότι η ανακοπή ήταν αβάσιμη, στο μέτρο που στηριζόταν στα δικαιώματά αυτά, των οποίων η ύπαρξη δεν αποδείχθηκε (βλ. ανωτέρω σκέψη 67 και, συναφώς, προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 64 απόφαση Chef, σκέψεις 44 και 57).
- 74 Εξάλλου, δεδομένου ότι η απόδειξη της υπάρξεως των προγενέστερων δικαιωμάτων εμπίπτει στην επί της ουσίας εξέταση της ανακοπής, δεν προκύπτει καμία αντίφαση στη συλλογιστική του τμήματος ανακοπών από το γεγονός ότι έκρινε την ανακοπή παραδεκτή ακόμη και κατά το μέτρο που στηριζόταν σε αυτά τα δικαιώματα, για τα οποία αποφάνθηκε, τελικώς, ότι η ύπαρξή τους δεν αποδείχθηκε.
- 75 Δεύτερον, από τα υπομνησθέντα στις ανωτέρω σκέψεις 68 έως 70 μη αμφισβητούμενα πραγματικά περιστατικά προκύπτει ότι το τμήμα ανακοπών, αποστέλλοντας στην προσφεύγουσα την από 20 Μαρτίου 2000 τηλεομοιοτυπία, με την οποία την κάλεσε να άρει τις παρατυπίες που διαπίστωσε σε σχέση με την ασκηθείσα ανακοπή, εφάρμοσε ορθώς τον κανόνα 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Επιπλέον, το τμήμα ανακοπών εφάρμοσε ορθώς και τον κανόνα 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, καθόσον έταξε στην προσφεύγουσα, με την τηλεομοιοτυπία της 7ης Αυγούστου 2000, προθεσμία τεσσάρων μηνών, την οποία ακολούθως παρέτεινε για έναν ακόμη μήνα, προκειμένου να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία και να υποβάλει τις παρατηρήσεις της προς στήριξη της ανακοπής της.
- 76 Εξάλλου, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το τμήμα ανακοπών δεν ήταν υποχρεωμένο ούτε να καλέσει την προσφεύγουσα να του προσκομίσει τις μεταφράσεις που έλειπαν από τον φάκελο ούτε να την ενημερώσει ότι τα στοιχεία που παρέσχε ήταν προφανώς ανεπαρκή προς απόδειξη της υπάρξεως των επίμαχων δικαιωμάτων και να της τάξει προθεσμία για να άρει τις σχετικές παραλείψεις. Πράγματι, το ΓΕΕΑ υπέχει αυτή την υποχρέωση μόνον ως προς τις προϋποθέσεις του παραδεκτού της ανακοπής, στις οποίες αναφέρεται ο κανόνας 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, δεν στοιχειοθετείται παράβαση του κανόνα 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.

77 Τρίτον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι παρεμβαίνοντες αναγνώρισαν, στην πράξη, το «κύρος» της υπ' αριθ. 2 163 616 ισπανικής καταχωρίσεως ή ακόμη και την ύπαρξη των άλλων προγενέστερων δικαιωμάτων, πράγμα το οποίο δεν συνέβη, τούτο δεν θα συνεπαγόταν υποχρέωση του τμήματος ανακοπών και του τμήματος προσφυγών να αναγνωρίσουν ότι η ύπαρξη αυτών των δικαιωμάτων έχει αποδειχθεί. Το άρθρο 8 του κανονισμού 40/94 προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι μόνο σε περίπτωση που το σημείο του οποίου ζητείται η καταχώριση ως κοινοτικού σήματος έρχεται σε σύγκρουση με προγενέστερο σήμα μπορεί να συντρέχει κάποιος από τους σχετικούς λόγους απορρίψεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος (σχετικούς λόγους απαραδέκτου). Κατά τη νομολογία, στο ΓΕΕΑ εναπόκειται να εξακριβώνει, βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που οφείλει να προσκομίζει ο ανακόπτων, την ύπαρξη του σήματος που προβάλλεται προς στήριξη της ανακοπής [βλ., σχετικώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Απριλίου 2005, T-269/02, PepsiCo κατά ΓΕΕΑ — Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), Συλλογή 2005, σ. II-1341, σκέψη 26]. Επομένως, το ζήτημα της υπάρξεως του προγενέστερου σήματος δεν μπορεί να επαφίεται στην ελεύθερη εκτίμηση των διαδίκων. Συνεπώς, είναι απορριπτέο το επιχείρημα που αντλεί η προσφεύγουσα από τη φερόμενη ως σιωπηρή παραδοχή, εκ μέρους των παρεμβαινόντων, της υπάρξεως ενός ή περισσότερων από τα προγενέστερα δικαιώματά της.

78 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα επιβεβαιώνοντας την απόφαση με την οποία το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι δεν προσκομίστηκαν αποδεικτικά στοιχεία περί της υπάρξεως των υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 προγενέστερων σημάτων και ότι η ανακοπή ήταν αβάσιμη κατά το μέτρο που στηριζόταν σε αυτά τα δικαιώματα. Επομένως, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του παραδεκτού του πρώτου ισχυρισμού που προέβαλε συναφώς η προσφεύγουσα (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 2004, C-233/02, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-2759, σκέψη 26).

— Επί της αποδείξεως της υπάρξεως παγκοίνως γνωστών προγενέστερων σημάτων

79 Δεδομένου ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94 αναφέρεται σε σήματα που ήταν «παγκοίνως γνωστά σε ένα κράτος μέλος κατά την έννοια του άρθρου 6α της Συμβάσεως των Παρισίων», πρέπει να εξετασθούν οι κατευθυντήριες γραμμές για την ερμηνεία αυτού του άρθρου 6α, προκειμένου να διευκρινισθεί ο τρόπος με τον οποίο μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη παγκοίνως γνωστών σημάτων.

- 80 Κατά το άρθρο 2 της κοινής συστάσεως σχετικά με τις διατάξεις περί προστασίας των παγκοίως γνωστών σημάτων, η οποία εγκρίθηκε από τη Συνέλευση της Ενώσεως των Παρισίων και από τη Γενική Συνέλευση του Παγκόσμιου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Organisation mondiale de la propriété intellectuelle, στο εξής: ΟΜΠΙ) κατά την 34η Σύνοδο των αντιπροσωπειών των κρατών μελών του ΟΜΠΙ (της 20ής Σεπτεμβρίου 1999), η αρμόδια αρχή μπορεί, προκειμένου να αποφανθεί αν ένα σήμα είναι παγκοίως γνωστό κατά την έννοια της σχετικής διατάξεως της Συμβάσεως των Παρισίων, να λάβει υπόψη της κάθε περίπτωση από την οποία μπορεί συναχθεί ότι το σήμα είναι πράγματι παγκοίως γνωστό και, ιδίως, τον βαθμό στον οποίο το σήμα είναι γνωστό ή αναγνωρίσιμο από το ενδιαφερόμενο κοινό· τη διάρκεια, το εύρος και τη γεωγραφική έκταση κάθε χρησιμοποίησεως του σήματος· τη διάρκεια, το εύρος και τη γεωγραφική έκταση κάθε προωθήσεως του σήματος, περιλαμβανομένης της διαφήμισεως ή της προβολής και της παρουσιάσεως σε εμπορικές ή άλλου είδους εκθέσεις των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζει το σήμα· τη διάρκεια και τη γεωγραφική έκταση της ισχύος κάθε καταχωρίσεως ή κάθε αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος, στο μέτρο που αποτελούν ένδειξη της χρησιμοποίησεως ή της αναγνωρισιμότητας του σήματος· την αποτελεσματικότητα της ασκήσεως των δικαιωμάτων επί του σήματος, ιδίως κατά το μέτρο που το σήμα έχει χαρακτηριστεί ως παγκοίως γνωστό από τις αρμόδιες αρχές [και] την αξία που αποδίδεται στο σήμα.
- 81 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, για να αποδείξει την ύπαρξη των παγκοίως γνωστών στην Ισπανία, στην Ιρλανδία, στην Ελλάδα και στο Ηνωμένο Βασίλειο προγενέστερων σημάτων της, προσκόμισε ενώπιον του τμήματος ανακοπών, πρώτον, αποσπάσματα από καταλόγους των προϊόντων της, από τα οποία προκύπτει ότι η εμπορική επωνυμία «boomerang» χρησιμοποιείται για αθλητικά ενδύματα, εξαρτήματα και εξοπλισμό, δεύτερον, μια φωτογραφία δύο αερόστατων που φέρουν την επιγραφή «boomerang» σε κάποια αθλητική εκδήλωση και, τρίτον, διάφορα άρθρα ισπανικών εφημερίδων, σχετικά με μια ομάδα ποδοσφαίρου κλειστού χώρου, καλούμενη, αρχικώς, «Boomerang Intervú» και, ακολούθως, «Boomerang», της οποίας χορηγός είναι η προσφεύγουσα.
- 82 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα ανακοπών και όπως επιβεβαίωσε το τμήμα προσφυγών με τη σκέψη 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία υιοθέτησε το σκεπτικό του τμήματος ανακοπών, τα έγγραφα αυτά δεν αποδεικνύουν ότι τα επίμαχα σήματα χρησιμοποιούνταν ή έστω ήταν γνωστά ή αναγνωρίσιμα στην Ιρλανδία, στην Ελλάδα και στο Ηνωμένο Βασίλειο. Επιπλέον, τα έγγραφα αυτά αποδεικνύουν μεν ότι τουλάχιστον ορισμένα από τα επίμαχα σήματα χρησιμοποιούνταν από την προσφεύγουσα στην Ισπανία, πλην όμως δεν περιέχουν καμία πληροφορία σχετική με τη διάρκεια και την έκταση αυτής της χρησιμοποίησεως, με τον βαθμό στον οποίο τα επίμαχα σήματα είναι γνωστά ή αναγνωρίσιμα στην Ισπανία ή με οποιοδήποτε άλλο στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε να συναχθεί ότι είναι παγκοίως γνωστά στην Ισπανία ή σε ουσιώδες τμήμα της ισπανικής επικράτειας.

- 83 Επομένως, δεν ήταν εσφαλμένη η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι ορθώς το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94.
- 84 Εξάλλου, όπως διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της ανάλυσης του πρώτου λόγου ακυρώσεως και όπως προκύπτει από την ανωτέρω σκέψη 76, το τμήμα προσφυγών βασίμως απέρριψε τα έγγραφα που η προσφεύγουσα προσκόμισε το πρώτον ενώπιόν του και έκρινε ότι το τμήμα ανακοπών δεν ήταν υποχρεωμένο να την ενημερώσει ότι τα στοιχεία που παρέσχε δεν αρκούσαν για να αποδείξουν την ύπαρξη των παγκοίως γνωστών, κατά την έννοια του άρθρου 6α της Συμβάσεως των Παρισίων, σημάτων της.
- 85 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, όπως και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του, χωρίς να χρειάζεται, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, να αποφανθεί το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο αυτού του λόγου ακυρώσεως, επί των εγγράφων που περιέχονται στα παραρτήματα 10 έως 12 του δικογράφου της προσφυγής.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 86 Η προσφεύγουσα επισημαίνει, κατ' αρχάς, ότι επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που πρόεβαλε κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ. Θεωρεί ότι «τα αναπαράγει στο σύνολό τους» και, στηριζόμενη σε αυτά, ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως καταχωρίσεως που υπέβαλαν οι παρεμβαίνοντες.

- 87 Ακολούθως, υπογραμμίζει ότι ο όρος «boomerang» αποτελεί το κυρίαρχο στοιχείο της «οικογένειας» των προγενέστερων σημάτων της και ότι ο κυρίαρχος χαρακτήρας αυτού του στοιχείου δεν θίγεται από την ύπαρξη της λέξεως «aventura» σε ορισμένα από τα σήματά της. Επίσης, δεδομένου ότι κατά γενικό κανόνα οι καταναλωτές αναφέρονται στα σήματα προφορικά, τα εικονιστικά τους στοιχεία δεν ασκούν επιρροή. Εξάλλου, το στοιχείο «tv» του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση δεν θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη κατά τη σύγκριση των αντιπαρατιθέμενων σημάτων, στο μέτρο που συνιστά γενικό και περιγραφικό όρο. Συνεπώς, κατά την προσφεύγουσα, το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση αποτελείται από το κυρίαρχο στοιχείο των προγενέστερων σημάτων της.
- 88 Επιπλέον, οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητείται η καταχώριση του επίδικου σήματος είναι πανομοιότυπες ή παρόμοιες με εκείνες τις οποίες αφορά το υπ' αριθ. 2 163 616 σήμα της, μολοντί ο αρχικός κατάλογος των υπηρεσιών για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος Boomerang^{TV} περιορίστηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως αυτών των δύο σημάτων. Όσον αφορά τα προϊόντα που καλύπτονται από τα άλλα προγενέστερα σήματά της, πολλά από αυτά, όπως οι σάκοι και τα ενδύματα, θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως μέσα για την προώθηση δραστηριοτήτων της κλάσεως 41, για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος Boomerang^{TV}. Εξάλλου, ο τομέας στον οποίο χρησιμοποιούνται τα προγενέστερα σήματα, ήτοι ο αθλητικός τομέας, συνδέεται με τον τομέα των θεαμάτων και των τηλεοπτικών παραγωγών. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, λόγω αυτού ακριβώς του συνδέσμου και λόγω του ότι το στοιχείο «boomerang» είναι κοινό στα αντιπαρατιθέμενα σήματα, η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως αποδεικνύεται και ως προς τα άλλα προγενέστερα σήματά της.
- 89 Κατά την προσφεύγουσα, ο έντονος διακριτικός χαρακτήρας των προγενέστερων σημάτων, τα οποία είναι παγκοίως γνωστά και χαίρουν φήμης στους τομείς των ενδυμάτων και της μόδας στην Ισπανία, τουλάχιστον ως σήματα μιας επιχειρήσεως που χαίρει φήμης στην Ισπανία, επιτείνει εν προκειμένω τον κίνδυνο συγχύσεως.
- 90 Τέλος, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι οι παρεμβαίνοντες προσπάθησαν να επιτύχουν την καταχώριση του σήματος Boomerang^{TV} στην Ισπανία για υπηρεσίες των κλάσεων 38 και 41 —αποσπάσματα της βάσεως δεδομένων Sitadex σχετικά με τις αποφάσεις περί απορρίψεως της οικείας αιτήσεως καταχωρίσεως περιελήφθησαν στο παράρτημα 13 του δικογράφου της προσφυγής— και ότι το ΙΓΔΕΣ απέρριψε τη σχετική αίτηση λόγω της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως με τα προγενέστερα ισπανικά σήματά της. Κατά την προσφεύγουσα, το ΓΕΕΑ όφειλε να λάβει υπόψη του τις οικείες αποφάσεις της εθνικής αρχής. Η έκδοση αντιφατικών αποφάσεων δεν προάγει την εναρμόνιση της εσωτερικής αγοράς. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως αποδείχθηκε και με την περιληφθείσα στο παράρτημα 4 του δικογράφου

της προσφυγής απόφαση, την οποία εξέδωσε το Tribunal Superior de Justicia de Madrid στις 11 Σεπτεμβρίου 2003 επί διαφοράς μεταξύ των ίδιων διαδίκων και με αντικείμενο τα ίδια σήματα, αλλά περιοριζόμενης μόνο στην κλάση 41.

- 91 Τόσο το ΓΕΕΑ όσο και οι παρεμβαίνοντες αμφισβητούν ότι υφίσταται εν προκειμένω κίνδυνος συγχύσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 92 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, βάσει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το οποίο εφαρμόζεται στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας δυνάμει του άρθρου 130, παράγραφος 1, και του άρθρου 132, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, το κύριο μέρος του δικογράφου της προσφυγής μπορεί μεν να θεμελιώνεται και να συμπληρώνεται, ως προς συγκεκριμένα σημεία, με παραπομπές σε χωρία συνημμένων εγγράφων, πλην όμως η γενική παραπομπή σε άλλα δικόγραφα δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας, τα οποία, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, πρέπει να περιλαμβάνονται στο ίδιο το δικόγραφο της προσφυγής [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-270/02, MLP Finanzdienstleistungen κατά ΓΕΕΑ (bestpartner), Συλλογή 2004, σ. II-2837, σκέψη 16, και της 13ης Φεβρουαρίου 2007, T-256/04, Mundipharma κατά ΓΕΕΑ — Altana Pharma (RESPICUR), Συλλογή 2007, σ. II-449, σκέψη 14].
- 93 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο δεν είναι υποχρεωμένο να αναζητήσει στον φάκελο της ενώπιον του ΓΕΕΑ διαδικασίας τα επιχειρήματα στα οποία θα μπορούσε να παραπέμψει η προσφεύγουσα ούτε να τα εξετάσει, καθόσον τα επιχειρήματα που προβάλλονται κατ' αυτόν τον τρόπο είναι απαράδεκτα [βλ., συναφώς, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 21ης Απριλίου 2004, T-127/02, Concept κατά ΓΕΕΑ (ECA), Συλλογή 2004, σ. II-1113, σκέψη 21, και της 14ης Δεκεμβρίου 2005, T-209/01, Honeywell κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5527, σκέψη 57]. Επομένως, το δικόγραφο της προσφυγής είναι απαράδεκτο κατά το μέτρο που παραπέμπει στα δικόγραφα που η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του ΓΕΕΑ και το βάσιμο του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως πρέπει να εξετασθεί αποκλειστικώς και μόνο σε σχέση με τα επιχειρήματα που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής.

- 94 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ότι η ύπαρξη της υπ' αριθ. 109 387 ελληνικής καταχωρίσεως δεν αποδείχθηκε. Επιπλέον, όπως προκύπτει από την ανάλυση των πρώτων δύο λόγων ακυρώσεως, το τμήμα προσφυγών βασίμως έκρινε, αφενός, ότι δεν προσκομίστηκαν ενώπιον του τμήματος ανακοπών στοιχεία που να αποδεικνύουν την ύπαρξη των υπ' αριθ. 2 163 613, 2 163 616 και 456 466 ισπανικών σημάτων και των προγενέστερων παγκοίμως γνωστών σημάτων και, αφετέρου, ότι έπρεπε να απορρίψει τα έγγραφα που προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιόν του. Επιπροσθέτως, απαράδεκτα είναι και τα έγγραφα που προσκομίστηκαν για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. ανωτέρω σκέψη 36). Τέλος, τα έγγραφα που περιελήφθησαν στα παραρτήματα 10 έως 12 του δικογράφου της προσφυγής (βλ. ανωτέρω σκέψη 55) είχαν μεν προσκομισθεί ενώπιον του τμήματος προσφυγών, πλην όμως πρέπει επίσης να απορριφθούν. Πράγματι, κατά το μέτρο που το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα καθόσον αποφάνθηκε ότι τα έγγραφα αυτά είναι απαράδεκτα (βλ. ανωτέρω σκέψη 49), αν το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτά τα ίδια έγγραφα, αυτό θα συνεπαγόταν τροποποίηση του αντικειμένου της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς, η οποία θα αντέβαινε στο άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ. ανωτέρω σκέψη 35).
- 95 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο πρέπει να εκτιμήσει το βάσιμο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως λαμβάνοντας υπόψη αποκλειστικώς και μόνον τα προγενέστερα δικαιώματα των οποίων η ύπαρξη αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμον στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος ανακοπών, δηλαδή των υπ' αριθ. 2 035 505, 2 035 507, 2 035 514, 1 236 024, 1 236 025, 1 282 250 και 2 227 731 ισπανικών καταχωρίσεων, της υπ' αριθ. 1 494 568 καταχωρίσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο, της υπ' αριθ. 153 228 ιρλανδικής καταχωρίσεως και της υπ' αριθ. 448 514 αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.
- 96 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος απορρίπτεται σε περίπτωση που, επειδή το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση είναι πανομοιότυπο ή παρόμοιο με το προγενέστερο σήμα και επειδή τα δύο σήματα προσδιορίζουν πανομοιότυπα ή παρόμοια προϊόντα ή υπηρεσίες, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως για το κοινό της περιοχής εντός της οποίας προστατεύεται το προγενέστερο σήμα. Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', περιπτώσεις i και ii, και στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, ως προγενέστερα σήματα πρέπει να νοούνται τόσο τα καταχωρισμένα σε κράτος μέλος σήματα, τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, όσο και οι αιτήσεις καταχωρίσεως κοινοτικών σημάτων, υπό την επιφύλαξη ότι θα γίνουν δεκτές.

- 97 Για να υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως πρέπει τόσο το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση να είναι πανομοιότυπο ή παρόμοιο με το προγενέστερο σήμα όσο και τα προϊόντα ή υπηρεσίες που αφορά η αίτηση καταχώρισεως να είναι πανομοιότυπα ή παρόμοια με εκείνα για τα οποία έχει καταχωριστεί το προγενέστερο σήμα. Πρόκειται για σωρευτικές προϋποθέσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2004, C-106/03 P, Vedral κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-9573, σκέψη 51). Επομένως, δεν είναι δυνατό να υπάρξει κίνδυνος συγχύσεως, όταν δεν πληρούνται μία από τις αναγκαίες προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.
- 98 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε αποκλειστικώς και μόνο στην έλλειψη ομοιότητας μεταξύ των προϊόντων και υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα αντιπαρατιθέμενα σήματα για να αποφανθεί ότι δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως. Κατά πάγια νομολογία, κατά την εκτίμηση της ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων προϊόντων ή υπηρεσιών, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι σχετικοί παράγοντες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ αυτών των προϊόντων ή υπηρεσιών, στους οποίους περιλαμβάνονται, ιδίως, η φύση τους, ο προορισμός τους, η χρήση τους και ο ανταγωνιστικός ή συμπληρωματικός τους χαρακτήρας [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-1237, σκέψη 23, και του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2007, T-150/04, Mühlens κατά ΓΕΕΑ — Minoronzoni (TOSCA BLU), Συλλογή 2007, σ. II-2353, σκέψη 29], όπου ως συμπληρωματικά νοούνται εκείνα τα προϊόντα ή υπηρεσίες μεταξύ των οποίων υφίσταται στενή σχέση, υπό την έννοια ότι το ένα είναι αναγκαίο ή σημαντικό για τη χρήση του άλλου, με συνέπεια οι καταναλωτές να μπορούν ευλόγως να θεωρήσουν ότι η ίδια επιχείρηση φέρει την ευθύνη κατασκευής αυτών των δύο προϊόντων ή παροχής αυτών των δύο υπηρεσιών [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 1ης Μαρτίου 2005, T-169/03, Sergio Rossi κατά ΓΕΕΑ — Sissi Rossi (SISSI ROSSI), Συλλογή 2005, σ. II-685, σκέψη 60, και της 15ης Μαρτίου 2006, T-31/04, Eurodrive Services and Distribution κατά ΓΕΕΑ — Gómez Frías (euroMASTER), δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή, σκέψη 35].
- 99 Πάντως, από τις περιληφθείσες στις ανωτέρω σκέψεις 7 και 14 περιγραφές των επίμαχων προϊόντων και υπηρεσιών προκύπτει ότι τα προϊόντα που καλύπτονται από τα προγενέστερα δικαιώματα διαφέρουν ως προς τη φύση τους, τον προορισμό τους και τη χρήση τους από τις υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος Boomerang^{TV}. Επιπλέον, αυτά τα προϊόντα και οι υπηρεσίες δεν έχουν ανταγωνιστικό ή συμπληρωματικό χαρακτήρα κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στην αμέσως προηγούμενη σκέψη νομολογίας. Επομένως, ορθώς έκρινε το τμήμα προσφυγών ότι δεν υφίσταται ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων και των υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα αντιπαρατιθέμενα σήματα και ότι, ως εκ τούτου, δεν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως.

100 Το συμπέρασμα αυτό δεν θίγεται από τους ισχυρισμούς ότι τα προϊόντα που καλύπτονται από τα προγενέστερα δικαιώματα μπορούν, έστω θεωρητικώς, να χρησιμοποιηθούν για την προώθηση των υπηρεσιών για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος Boomerang^{TV}, και ότι ο αθλητικός τομέας, με τον οποίο θα μπορούσαν να σχετίζονται πολλά από τα προγενέστερα δικαιώματα, συνδέεται ενδεχομένως με τις τηλεοπτικές παραγωγές, που καλύπτονται από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση. Τα στοιχεία αυτά είναι τόσο ασαφή και αβέβαια ώστε δεν αρκούν για να στηρίξουν το συμπέρασμα ότι τα επίμαχα προϊόντα και υπηρεσίες είναι συμπληρωματικά κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στην ανωτέρω σκέψη 98 νομολογίας.

101 Εντεύθεν προκύπτει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τη σύγκριση των αντιπαρατιθέμενων σημάτων και τον έντονο διακριτικό χαρακτήρα των προγενέστερων σημάτων της δεν ευσταθούν και πρέπει να απορριφθούν. Όσον αφορά τις αποφάσεις του ΙΓΔΕΣ περί απορρίψεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος Boomerang^{TV} στην Ισπανία, δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτέθηκαν στην ανωτέρω σκέψη 94. Όσον αφορά την περιληφθείσα στο παράρτημα 4 του δικογράφου της προσφυγής απόφαση του Tribunal Superior de Justicia de Madrid, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος Boomerang^{TV} στην Ισπανία, αρκεί η διαπίστωση ότι το κοινοτικό καθεστώς σημάτων είναι αυτόνομο σύστημα, η εφαρμογή του οποίου είναι ανεξάρτητη από οποιοδήποτε εθνικό σύστημα [απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2000, T-32/00, Messe München κατά ΓΕΕΑ (electronica), Συλλογή 2000, σ. II-3829, σκέψη 47, και προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 98 απόφαση TOSCA BLU, σκέψη 40]. Επομένως, η απόφαση αυτή δεν ασκεί επιρροή και, ως εκ τούτου, δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη, χωρίς να χρειάζεται το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί του παραδεκτού (βλ., υπ' αυτή την έννοια, προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 78 απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, σκέψη 26).

102 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί του επικουρικού αιτήματος των παρεμβαινόντων περί περιορισμού του καταλόγου των υπηρεσιών για τις οποίες ζητείται η καταχώριση του σήματος Boomerang^{TV}.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 103 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα προγενέστερα σήματά της, τα οποία έχουν καταχωριστεί ιδίως για προϊόντα που συνδέονται με τους τομείς των ενδυμάτων, του αθλητικού ρουχισμού και των αθλητικών δραστηριοτήτων που εμπίπτουν κυρίως στις κλάσεις 18, 24, 25 και 28, χαίρουν φήμης. Κατά την προσφεύγουσα, η φήμη αυτών των σημάτων, όπως και της ίδιας ως επιχειρήσεως, αποδείχθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ. Επιπλέον, η προσφεύγουσα παραπέμπει στον ιστότοπό της στο διαδίκτυο και στα παραρτήματα 5 έως 8 και 14 του δικογράφου της προσφυγής της και προτείνει να προσκομίσει ενώπιον του Πρωτοδικείου πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία.
- 104 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Κατά την προσφεύγουσα, η χωρίς εύλογη αιτία χρησιμοποίηση του σήματος του οποίου ζητείται καταχώριση από τους παρεμβαίνοντες είτε θα τους παρείχε τη δυνατότητα να αντλήσουν αθέμιτο όφελος είτε θα έβλαπτε τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη των προγενέστερων σημάτων της. Συγκεκριμένα, ο διακριτικός τους χαρακτήρας θα αποδυναμωνόταν, το αναγνωρισμένο τους κύρος θα θιγόταν σε περίπτωση παροχής υπηρεσιών κατώτερης ποιότητας υπό το σήμα Boomerang^{TV} και οι δικαιούχοι του σήματος Boomerang^{TV} θα μπορούσαν να εξοικονομήσουν ορισμένα από τα ποσά που ειδάλλως θα επένδυναν για τη διαφημιστική προώθηση των υπηρεσιών τους. Εξάλλου, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο η προσφεύγουσα να επεκτείνει τις δραστηριότητές της και στον τομέα τον οποίο αφορά το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση.
- 105 Το ΓΕΕΑ και οι παρεμβαίνοντες αντιτείνουν ότι, εφόσον δεν αποδείχθηκε ότι τα προγενέστερα σήματα χαίρουν φήμης, ορθώς έκρινε το τμήμα προσφυγών ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 106 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, «[κ]ατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος κατά την έννοια της παραγράφου 2, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται επίσης δεκτό για καταχώρηση αν ταυτίζεται ή ομοιάζει με το προγενέστερο σήμα και πρόκειται να καταχωρηθεί για προϊόντα ή υπηρεσίες που δεν ομοιάζουν με αυτές για τις οποίες έχει καταχωρηθεί το προγενέστερο σήμα, εφόσον, στην περίπτωση προγενέστερου κοινοτικού σήματος, τα σήμα αυτό χαίρει φήμης στην Κοινότητα και, στην περίπτωση προγενέστερου εθνικού σήματος, το σήμα αυτό χαίρει φήμης στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος η δε χρησιμοποίηση, χωρίς εύλογη αιτία του αιτούμενου σήματος, θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του προγενέστερου σήματος, ή θα έβλαπτε τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη».
- 107 Κατά τη νομολογία, για να πληρούται η σχετική με τη φήμη προϋπόθεση, το προγενέστερο σήμα πρέπει να είναι γνωστό σε σημαντικό τμήμα του ενδιαφερόμενου για τα καλυπτόμενα από το σήμα αυτό προϊόντα ή υπηρεσίες κοινού, ήτοι αναλόγως του προϊόντος ή της υπηρεσίας που διατίθεται στο εμπόριο, είτε του ευρέος κοινού είτε ενός πιο εξειδικευμένου κοινού, όπως παραδείγματος χάρη ενός συγκεκριμένου επαγγελματικού κύκλου. Κατά την εξέταση της προϋποθέσεως αυτής, τα εθνικά δικαστήρια πρέπει να λαμβάνουν υπόψη όλα τα στοιχεία που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση, ήτοι, μεταξύ άλλων, το μερίδιο της αγοράς που καταλαμβάνει το προγενέστερο σήμα, την ένταση, τη γεωγραφική έκταση και τη διάρκεια της χρησιμοποίησής του, καθώς και το πόσο σημαντικές επενδύσεις έχει πραγματοποιήσει η οικεία επιχείρηση για την προώθησή του, χωρίς να απαιτείται ούτε το σήμα αυτό να είναι γνωστό σε συγκεκριμένο ποσοστό του ενδιαφερόμενου κοινού ούτε η φήμη του να εκτείνεται σε ολόκληρο το οικείο κράτος μέλος, εφόσον όμως υφίσταται τουλάχιστον σε σημαντικό τμήμα της επικράτειάς του [απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2004, Τ-8/03, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ — Pucci (EMILIO PUCCI), Συλλογή 2004, σ. ΙΙ-4297, σκέψη 67].
- 108 Εν προκειμένω, για τους ίδιους ακριβώς λόγους που εκτέθηκαν στην ανωτέρω σκέψη 94, το Πρωτοδικείο πρέπει να λάβει υπόψη του κατά την εκτίμηση του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως αποκλειστικώς και μόνον τα αποδεικτικά στοιχεία που η προσφεύγουσα προσκόμισε ενώπιον του τμήματος ανακοπών και τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω σκέψη 95 προγενέστερα δικαιώματα.

- 109 Συναφώς, από τη δικογραφία προκύπτει ότι τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα ενώπιον του τμήματος ανακοπών για να αποδείξει ότι τα προγενέστερα σήματά της χαίρουν φήμης είναι εκείνα τα οποία, κατά το τμήμα ανακοπών, έχουν ως σκοπό να αποδείξουν την ύπαρξη των παγκοίως γνωστών σημάτων της. Πάντως, από την ανωτέρω σκέψη 81, στην οποία περιγράφονται αναλυτικώς αυτά τα έγγραφα, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν παρέσχε καμία πληροφορία σχετική με την ένταση, τη γεωγραφική έκταση, τη διάρκεια της χρησιμοποίησής των προγενέστερων σημάτων ή τις επενδύσεις που πραγματοποίησε για την προώθησή τους ούτε κάποιο άλλο στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι τα σήματα αυτά είναι γνωστά σε σημαντικό τμήμα του ενδιαφερόμενου κοινού.
- 110 Επομένως, μολονότι ο βαθμός αναγνωρισιμότητας που πρέπει να αποδειχθεί για τα σήματα που χαίρουν φήμης κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 είναι λιγότερο υψηλός απ' ό,τι για τα παγκοίως γνωστά σήματα κατά την έννοια του άρθρου 6α της Συμβάσεως των Παρισίων, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο επιβεβαιώνοντας τη διαπίστωση του τμήματος ανακοπών ότι δεν αποδείχθηκε ότι τα προγενέστερα σήματα χαίρουν φήμης και ότι, ως εκ τούτου, το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 δεν τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 111 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του ΓΕΕΑ και των παρεμβαινόντων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) **Καταδικάζει την El Corte Inglés, SA στα δικαστικά έξοδα.**

Wiszniewska-Białecka

Moavero Milanesi

Wahl

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 2008.

Ο Γραμματέας

Η Προεδρεύουσα

E. Coulon

I. Wiszniewska-Białecka